

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.258/2020/5.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság dr. Prokopovitsch László ügyvéd (**felperesi képviselő címe.**) által képviselt **felperes neve (felperes címe.)** felperesnek, a Ceglédi 3. sz. Ügyvédi Iroda (**alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Kovács Ferenc ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe.**) alperes ellen munkáltatói intézkedés jogellenességének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 34.M.351/2016/29. számú ítéletével szemben az alperes 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében megváltoztatja, a kinevezés módosítás jogellenessége megállapítása iránti keresetet elutasítja. Megállapítja, hogy az elsőfokú és a korábbi fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint + ÁFA másodfokú perköltséget.

A perben felmerült 58.300 forint (ötvennyolcezer-háromszáz) fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

- [1] Az alperes jogelődje a felperest 2007. június 12 napjával nevezte ki határozatlan időtartamú közalkalmazotti jogviszonyba. A felperes munkaköre tanító volt, a jogviszony fennállása alatt mindvégig ezt a munkakört látta el. A ... Általános Iskola igazgatója 2012. május 2-án tájékoztatta a felperest, hogy a 2012/2013. tanévre elkészített tantárgyfelosztás tervezete alapján napközis munkakörben foglalkoztatja tovább. A felperes a napközis munkakörben történő foglalkoztatást nem fogadta el, továbbra is tanítói munkakörben kívánt dolgozni. A felperes és az intézmény vezetése 2012. nyarán egyeztetett, melynek keretében felmerült a felperes jogviszonyának felmentéssel történő megszüntetése is.
- [2] A felek 2012. augusztus 27-én egyeztettek, ekkor a felperes a napközis nevelő, illetve fejlesztőpedagógus munkakört nem fogadta el. Az alperes ezen a napon a felperes jogviszonyát rendkívüli felmentéssel megszüntette. A munkáltatói intézkedés indokolása szerint a felperes a végzettségének megfelelő fejlesztőpedagógus munkakört nem fogadta el, a saját munkakörét nem kívánta ellátni, ugyanakkor más munkáltatónál ennek a képzettségének megfelelően vállalt munkát. A felperes a ...ban működő ...**ban** végzett munkához a munkáltató írásos hozzájárulását nem kérte, tevékenységét nem jelentette be, mellyel megsértette a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 43.§ (1) bekezdését. A felperes a tanítási időn kívüli munkaidejét

engedély nélküli második állás betöltésére használta, amely magatartásával megszegte a 138/1992. (X. 8.) Korm. rendelet 7.§-át.

- [3] A felperes 2012. augusztus 28-ától a Általános Iskolával, majd 2013 augusztus végétől altalános Iskolával létesített közalkalmazotti jogviszonyt.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

- [4] A felperes a keresetében közalkalmazotti jogviszonya jogellenes megszüntetésére tekintettel 291.340 forint végkielégítést, 437.010 forint felmentési időre járó illetményt, 357.593 forint vagyoni és 500.000 forint nem vagyoni kártérítést kért, valamint a 2012. május 2-án kelt egyoldalú kinevezés módosítás jogellenességének a megállapítását, továbbá kamatra és perköltségre is igényt tartott.
- [5] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

- [6] A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 14.M.568/2013/49. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát, és kötelezte az alperest végkielégítés és felmentési időre járó távolléti díj, kamat, továbbá nem vagyoni kártérítés címén 300.000 forint, vagyoni kártérítés címén 122.419 forint megfizetésére. A Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.21.220/2015/3. számú végzésével hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróság 14.M.568/2013/49. számú ítéletét, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította.
- [7] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes jogelődjének 2012. május 2-án kelt egyoldalú kinevezésmódosítása jogellenes volt. Kötelezte az alperest, hogy a 2012. augusztus 17-én kelt jogellenes rendkívüli felmentés folytán 15 napon belül fizessen meg a felperesnek végkielégítés címén 291.340 forintot, felmentési időre járó távolléti díj címén 437.010 forintot, ezen összegek után kamatot, egyebekben a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 150.000 forint + ÁFA perköltséget, valamint az államnak 12.180 forint állam által előlegezett költséget. Az elsőfokú bíróság rendelkezése szerint a további állam által előlegezett költséget és a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.
- [8] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes napközis nevelői munkakörben való foglalkoztatást nem fogadta el, ezért a kinevezését 2012. május 2-án egyoldalúan módosító alperesi intézkedés a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 58.§-ába ütközött, így jogellenes volt.
- [9] A rendkívüli felmentés második indoka tekintetében az elsőfokú bíróság idézte a Kjt. 43.§ (1) bekezdését, 44.§ (1) bekezdését, valamint a 138/1992. (X.8.) Korm. rendelet 7.§ (1) bekezdését, és rögzítette, hogy a felperes alappal állította, miszerint a jogviszonya fennállása alatt további munkavégzésre irányuló jogviszonyt nem létesített. E körben kiemelte **K.P.E.** és **K.I.** tanúk vallomását, akiknek nem volt arról tudomásuk, hogy a felperes az **...ban** dolgozott. Továbbá utalt **K.L.** és **P.A.** tanúk vallomására, amelyből megállapíthatóan az ... egy intézményes formát nem öltött

módszertan volt. A felperes 2012. tavaszán vett részt a programot ismertető képzésen, ami nem minősült munkavégzésnek.

- [10] A rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a jogviszonya fennállása alatt másik jogviszonyt nem létesített, így bejelentési kötelezettsége nem volt és a munkáltatójától sem kellett hozzájárulást kérnie, ennek következtében a rendkívüli felmentés ezen indoka is alaptalannak minősült. A felperes közalkalmazotti jogviszonyának megszüntetése jogellenes volt, melynek jogkövetkezményeként az elsőfokú bíróság végkielégítés és felmentési időre járó távolléti díj megfizetésére kötelezte az alperest.
- [11] Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperes vagyoni és nem vagyoni kártérítési igényét.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

- [12] Az alperes terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú ítélet ellen, melyben kérte annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását.
- [13] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelen következtetésre jutott a vonatkozásban, hogy a felperes az ... tevékenységében nem vett részt, mivel maga is elismerte, hogy oda oktatásra járt, és K.L. tanú is azt állította, hogy a felperes 2012 tavaszán részt vett a képzésen. Mivel az oktatások részben a felperes munkaidejére estek, egyértelmű, hogy az azokon való részvétel is érintette a jogviszonyát, de ezt ő nem jelentette be, így megsértette a Kjt. 43.§ (1) bekezdését.
- [14] Az alperes hangsúlyozta, egyoldalú szerződésmódosításra nem került sor, a munkáltatónak az Mt. 53.§ (1) bekezdése alapján lehetősége volt arra, hogy a felperest átmenetileg napközis nevelő munkakörben foglalkoztassa.
- [15] Az alperes érvelése szerint a 2012. augusztus 27-én kiadott munkáltatói felmentés semmis, azt ugyanis megelőzte a 2012. augusztus 27-ei jegyzőkönyvben rögzített felperesi nyilatkozat, miszerint azonnali lemondással megszünteti a jogviszonyát a felperes. A jegyzőkönyvet a munkavállaló aláírta, így egyértelmű az azonnali lemondása, amely időben megelőzte a munkáltató rendkívüli felmentését, a felperes által felmondott jogviszonyt pedig a munkáltató utóbb már nem tudta érvényesen megszüntetni. Az alperes rámutatott arra, hogy ezen hivatkozását már az elsőfokú eljárás során előterjesztette, azonban abból a bíróság nem vont le következtetést annak ellenére, hogy az Mt. 27.§ (3) bekezdés utolsó fordulata szerint a semmisséget a bíróságnak hivatalból is észlelnie kellett volna.
- [16] A perköltség vonatkozásában az alperes előadta, hogy a felperes részére megállapított perköltség eltúlzott mértékű, mivel az eltér a pertárgy értékétől.
- [17] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Indokolásul előadta, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le és ez alapján megalapozott döntést hozott. A felperes szerint iratellenes az az alperesi hivatkozás, hogy a munkáltató átmenetileg kívánta más munkakörbe helyezni, annak ugyanis az Mt. által megkövetelt formai megjelenése nem történt meg, okirat nem készült. A tanúk vallomása egyértelművé tette, hogy az ... intézményesített formában nem működött, az egy képzési program volt, amely alapján más jogviszony nem keletkezett.

- [18] Az azonnali hatályú lemondással kapcsolatos alperesi érvelésre a felperes előadta, hogy a jogviszony ilyen módon való megszüntetésére a Kjt. írásba foglalási és indokolási kötelezettséget ír elő, egy más által jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozat ennek a követelménynek nem felel meg. Részéről joghatályos lemondás nem történt, a jogviszonyát az alperes szüntette meg, az eljárás során az alperes is ennek megfelelően járt el. Az alperes magatartása nem felel meg a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének, ugyanis arra, hogy a felperes maga szüntette meg a jogviszonyát, csak az események után öt évvel hivatkozott.
- [19] A Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 8.Mf.21.315/2018/5. számú ítéletével a kinevezés módosítás jogellenességének megállapítása iránti keresetet elutasította és megállapította, hogy az elsőfokú és a korábbi fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik, egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyta.
- [20] A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.21.315/2018/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Ítéletábrát, mint másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Kúria ítéletének indokolása szerint hivatalból észlelte, hogy a másodfokú bíróság ítélete érdemben nem volt felülbírálható, mert annak meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizáró ok állt fenn.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

- [21] A fellebbezés kisebb részben alapos.
- [22] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a számára előírt bizonyítást lefolytatta és a rendelkezésre álló adatok okszerű értékelésével helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes által kiadott rendkívüli felmentés jogellenes volt. Az elsőfokú bíróság azonban a 2012. május 2-án kelt egyoldalú kinevezés módosítás jogellenességének megállapítása kapcsán nem hozott jogszerű döntést, ezért a másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét ebben részében megváltoztatta.
- [23] Az egyoldalú kinevezés módosítás kapcsán a másodfokú bíróság az alábbiakra kíván rámutatni.
- [24] A Pp. 123.§-a kimondja, ha a kereseti kérelem számadási kötelezettség megállapítására irányul, a felperes ezzel együtt kérheti az általa előterjesztett számadás helyességének a megállapítását is. Megállapításra irányuló egyéb kereseti kérelemnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak, az alperessel szemben való megóvása végett szükséges és a felperes a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejártának hiányában, vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.
- [25] A felperes a kinevezés módosítás jogellenességének megállapítása iránti keresetét 2012. június 5-én terjesztette elő. A későbbiekben azonban kérte a rendkívüli felmentés jogellenességének a

megállapítását, és ehhez kapcsolódóan marasztalás iránti kereseti kérelmet is előterjesztett. Ennek következtében a felperesnek a kinevezés módosítása jogellenességének megállapítása iránti kereseti kérelme már nem felel meg a Pp. 123.§-ának. A Kúria a BDT.2005.1250. számú eseti döntésében rögzítette, hogy a megállapításra irányuló kereset előterjesztésének két konjunktív feltétele a jogvédelem szükségessége, valamint a teljesítés követelésének kizártsága. E két feltétel bármelyikének hiánya esetén megállapítási per nem indítható. A jelen esetben az alperes vonatkozásában a rendkívüli felmentés jogellenességének kapcsán előterjesztett marasztalási kereseti kérelem vonatkozásában a teljesítés követelésének kizártsága nem állapítható meg, így a felperes megállapítási kereseti kérelme nem volt megalapozott, ezért azt a másodfokú bíróság elutasította.

- [26] A Kjt. 25.§ (2) bekezdése kimondja, hogy a közalkalmazotti jogviszony megszűnik rendkívüli felmentéssel.
- [27] A 2012. augusztus 27-én kelt rendkívüli felmentés első indokának tartalma szerint a felperes nem fogadta el a neki felajánlott végzettségének megfelelő fejlesztő pedagógusi munkakört.
- [28] A Kjt. 21. § (1) bekezdése kimondja, hogy a közalkalmazotti jogviszony határozatlan időre történő kinevezéssel és annak elfogadásával jön létre. A kinevezést annak elfogadását írásba kell foglalni. A (3) bekezdés értelmében a kinevezési okmányoknak tartalmaznia kell a közalkalmazott munkakörét, a besorolásának alapjául szolgáló fizetési osztályt és fokozatot, az illetményét és a munkavégzés helyét.
- [29] A kinevezési okirat szerint a felperes munkaköre tanító volt és az alperes által sem vitatottan a jogviszony fennállása alatt mindvégig ebben a munkakörben foglalkoztatta. A fenti rendelkezésekre figyelemmel a tanító munkakörtől eltérő más munkakörben való foglalkoztatás a felperes beleegyezése hiányában egyoldalú kinevezés módosításnak minősül. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a rendkívüli felmentés ezen indoka jogellenes, figyelemmel arra, hogy a felperes a kinevezés módosításához nem járult hozzá.
- [30] A másodfokú bíróság megítélése szerint megalapozatlan az alperesnek a fellebbezésben hivatkozott azon álláspontja, miszerint nem hajtott végre egyoldalú szerződés módosítást. Az alperes előadása szerint a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 53.§ (1) bekezdése alapján lehetősége volt a munkáltatónak átmenetileg napközis nevelő munkakörben foglalkoztatnia a felperest.
- [31] A Pp. 235.§ (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - rá kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

- [32] A munkáltató az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott arra, hogy az Mt. 53.§-a alapján csak ideiglenesen kívánta a felperest napközis nevelő munkakörben foglalkoztatnia, ennek következtében a fellebbezésében már nem terjesztheti elő ezen állítását, figyelemmel arra, hogy állnak fenn a Pp.235.§ (1) bekezdésben foglalt körülmények. Ugyanakkor kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az Mt. 53.§ (1) bekezdése szerint a munkavállalót átmenetileg a munkáltató jogosult a munkaszerződéstől eltérő munkakörben, munkahelyen, vagy más munkáltatónál foglalkoztatni a munkavállalót, azonban a foglalkoztatás tartama naptári évenként összesen a 44 beosztás szerinti munkanapot, vagy a 352 órát nem haladhatja meg. A rendelkezésre álló iratok és az alperes előadása szerint a felperest 2012/2013. tanévben kívánta a munkáltató napközis nevelőként foglalkoztatni. Nyilvánvalóan ez nem átmeneti foglalkoztatás lett volna, mivel az irányadó tanévben vonatkozó munkanapok száma meghaladta a 44-et. **K.P.E.** a megismételt eljárás során is úgy nyilatkozott, hogy arról tájékoztatta a felperest, miszerint a 20102/2013. tanévben napközisként kívánta foglalkoztatni, és ezzel kapcsolatosan el is készítette a tantárgyfelosztást, melyet közölt a felperessel.
- [33] A rendkívüli felmentés második indoka szerint a felperes a jogviszonya fennállása alatt előzetes engedélykérés, illetve bejelentés nélkül munkaidejében máshol is munkát végzett.
- [34] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az ... nem egy ...ban működő intézmény, hanem egy fejlesztési program volt. Az elsőfokú eljárás során meghallgatott tanúk vallomása alapján nem volt az megállapítható, hogy a felperes a jogviszonya fennállása alatt ilyen foglalkozásokat tartott. Maga **K.P.E.** is úgy nyilatkozott, hogy nem tud arról, hogy a felperest az ...**ban** mikor, hány órákor, mely napokon dolgozott. **K.L.** tanú pedig előadta, hogy munkavégzés nem történt az ... keretében, hisz ez nem intézmény, hanem módszertan. A megismételt eljárásban meghallgatott további tanúk is úgy nyilatkoztak, hogy tudomásuk szerint a felperes nem végzett munkát az ...**ban**.
- [35] Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az alperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a felperes oktatásokra járt az ...ba, tehát nem arra, hogy ott munkát végzett volna. Ugyanakkor a rendkívüli felmentés azt tartalmazza, hogy a felperes a ...ban működő ...**ban** végzett munkához a munkáltató írásos hozzájárulását nem kérte. Az alperesnek tehát azt kellett volna bizonyítania, hogy a felperes munkát végzett az ...**ban**. Ennek következtében a fellebbezésében megjelölt azon hivatkozás, hogy oktatási tevékenységre járt, azaz nem munkát végzett és ezáltal jogszerű a felmentés, nem releváns az adott ügy vonatkozásában, így az alperes ezen fellebbezési indoka nem megalapozott.
- [36] Figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezési indoka nem helytálló és a felmentés ilyen indokot nem tartalmazott, valamint az oktatás nem minősül munkavégzésre irányuló további jogviszonynak, így e vonatkozásban a Kjt. 43.§ (1) bekezdése sem irányadó. Az alperes pedig nem tudta bizonyítani azt, hogy a felperes az oktatásokon a munkaideje terhére jelent meg.
- [37] A másodfokú bíróság az alperes azon fellebbezési indokát, mely szerint semmis a munkáltatói intézkedés, az alábbiak alapján megalapozatlannak találta.

- [38] A Kjt. 2.§ (3) bekezdése szerint a közalkalmazotti jogviszonyra a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) szabályait az e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.
- [39] Az Mt. 27.§ (1) bekezdése szerint semmis az a megállapodás, amely munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik, vagy munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött létre, vagy nyilvánvalóan a jó erkölcsbe ütközik.
- [40] Az alperes rendkívüli felmentésével kapcsolatban azonban az Mt. 27.§-ában meghatározott feltételek egyike sem volt megállapítható, így az elsőfokú bíróságnak nem kellett hivatalból észlelnie a semmiséget.
- [41] Az alperes ezen fellebbezési hivatkozása kapcsán a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.
- [42] Az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 4. pontja szerint a bíróságnak csak a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján, tényként egyértelműen megállapítható nyilvánvaló semmiséget kell hivatalból észlelnie.

A Kjt. 29.§ (1) bekezdése szerint rendkívüli lemondással a közalkalmazott közalkalmazotti jogviszonyát akkor szüntetheti meg, ha a munkáltató

- a) a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi, vagy
- b) olyan magatartást tanúsít, amely a közalkalmazotti jogviszony fenntartását lehetetlenné teszi.

- [43] Az indokolásból a rendkívüli lemondás okának világosan ki kell tűnnie. Vita estén a rendkívül lemondás indokának valóságát és okszerűségét a közalkalmazottnak kell bizonyítania.
- [44] A per adataiból egyértelműen megállapítható volt, hogy a felek már a rendkívüli felmentés kiadását megelőzően tárgyaltak a felperes jogviszonyának a megszüntetéséről, valamint az alperes által hivatkozott jegyzőkönyvből az is kiderül, hogy a felperes a megbeszélésre egy egyezséget tartalmazó irattal érkezett. Ugyanakkor az is megállapítható volt, hogy a munkáltató nem kívánta a korábban megbeszéltek szerint megszüntetni a jogviszonyt és már előre elkészítette a rendkívüli felmentést tartalmazó iratot. A jegyzőkönyv valóban tartalmaz a felperes részéről előadást a jogviszony megszüntetése vonatkozásában, azonban abból nem lehet arra következtetni, hogy a munkáltatóhoz határozott jognyilatkozatot intézett a jogviszonya saját maga általi megszüntetése kapcsán. A Kúria BH.1995.680. számú eseti döntésében kimondta, hogy a munkaviszony megszüntetésére irányuló megállapodás, illetve nyilatkozatokat írásba kell foglalni. Az EBH.2017.M.8. számú eseti döntés szerint munkaviszonyban írásba foglaltnak tekintendő az

egyszerű okiratba foglalt jognyilatkozat is. Az adott esetben a felperes jegyzőkönyvben rögzített előadása nem tekinthető írásba foglaltnak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez egy esetleges előzetes szándéknyilatkozatnak minősíthető a felperes részéről. A Kúria azonban a BH.2017.28. számú eseti döntésében kimondta, hogy a munkáltató jogviszony megszüntetésére irányuló előzetes szándéknyilatkozata még nem tekinthető felmondásnak, így annak formai szempontból nem kell megfelelni a jogviszony megszüntetés törvényi feltételeinek. A fentiek alapján levonható az a következtetés, hogy a munkavállaló részéről nem történt meg a jogviszony megszüntetésére vonatkozó akaratnyilatkozat közlése a munkáltató vonatkozásában. Ezt az is alátámasztja, hogy a kijelentéseket az alperes maga sem tekintette a felperes részéről történő jogviszony megszüntetésnek, mivel az adott egyeztetésen a jegyzőkönyv szerint átadta a felperes részére a rendkívüli felmentést. Az alperes pedig a perben is úgy járt el, hogy az általa kiadott felmentést tekintette a jogviszonyt megszüntető nyilatkozatnak. Kizárólag a megismételt eljárás során hivatkozott arra, hogy az alperes nyilatkozata semmisnek tekinthető. A felperes a jogviszony megszüntetésével kapcsolatos keresetét 2012. október 1-jén terjesztette elő. Az alperes a jogviszony felperes általi megszüntetésére ugyanakkor csak a megismételt eljárásban 2018. március 13-án megtartott tárgyaláson hivatkozott. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezáltal az alperes megsértette a Pp. 8.§-ában foglalt jóhiszemű joggyakorlás követelményét is.

- [45] A másodfokú bíróság alaposnak találta az alperes fellebbezését a perköltség vonatkozásában. A felperes 291.340 forint végkielégítés és 437.010 forint felmentési időre járó távolléti díj, valamint 1.320.000 forint vagyoni és 500 000 forint nem vagyoni kártérítési igényt érvényesített. Az elsőfokú bíróság a kártérítési igényt elutasította, ezen döntés ellen a felperes fellebbezést nem terjesztett elő, így a pertárgy értékhez képest csupán 29 %-ban tekinthető pernyertesnek. A fellebbezési eljárásban azonban az alperes csak arra hivatkozott, hogy a perköltség eltúlzott mértékű, ezért a fellebbezési kérelemhez kötöttség folytán a másodfokú bíróság akként határozott, hogy mindkét fél viseli a saját költségét.

Záró rész

- [46] A másodfokú bíróság a Pp. 78.§ (1) bekezdése, és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú perköltsége megfizetésére. Az alperes a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-ára figyelemmel teljes személyes illetékmentességben részesül, így a fellebbezési illetéket az állam viseli.
- [47] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 233.§-a zárja ki.

Budapest, 2020. november 17.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Mihalics Klaudia s.k.
bíró